

HOOFDSTUK EEN - **Het is weer pannenkoekenweer**

'Pffffff,' pufte Paulus, 'is me dat een geklauter! Ik voel me meer een pufkabouter dan een boskabouter. Maar nu... pffffff... nu ben ik er dan ook. Oei, wat heb ik het warm!'

Aan de rand van het grote bos ligt een heuvel en als je daar bovenop staat heb je een prachtig uitzicht op de omgeving. Om van dat uitzicht te genieten was Paulus naar boven geklauterd, maar voor hij aan het genieten toekwam moest er eerst nog geruime tijd gepuft worden. Paulus is nogal dik en dikke kabouters hebben meer last van de warmte dan dunne.

'Ik moet beslist proberen wat magerder te worden,' dacht Paulus. 'Van nu af aan ga ik minder eten, veel minder. Dat zal vast helpen.'

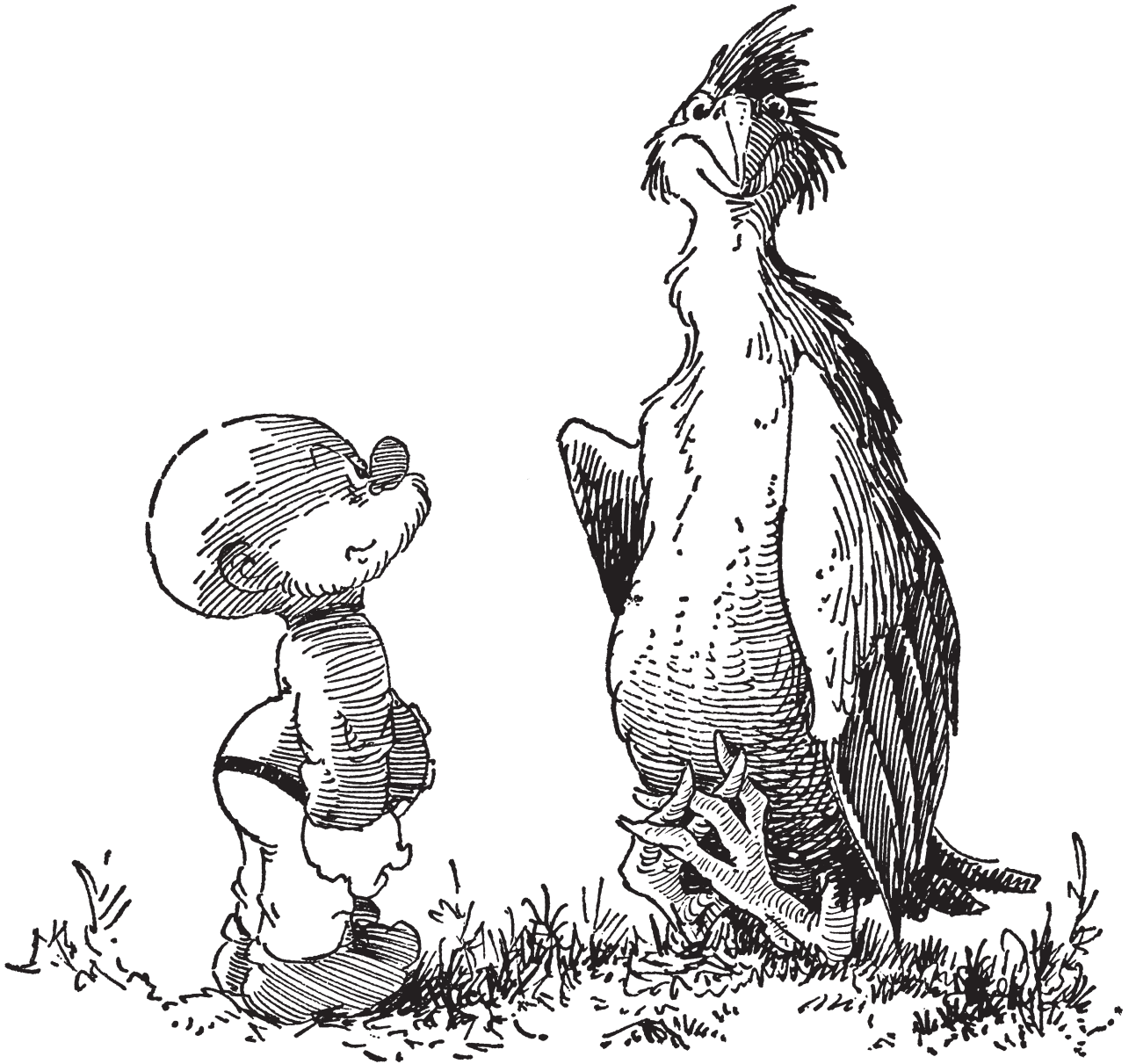
Daarna keek Paulus naar het uitzicht. Het was erg mooi, maar toen het boskaboutertje een poosje gekeken had merkte hij opeens dat hij een geweldige honger had gekregen.

'Dat komt natuurlijk van al dat geklim,' bromde Paulus. 'Als je veel klimt moet je ook veel eten, veel meer. Weet je wat ik doe? Ik ga naar huis om pannenkoeken te bakken, een heleboel. Dat zal vast helpen. Hè ja, pannenkoeken!'

De heuvel af ging gemakkelijk. Met een vaartje holde Paulus naar beneden en omdat hij nu toch holde, bleef hij doorhollen tot aan de boom waarin hij woonde. Bij die boom stond zijn vriend Salomo de raaf hem kopschuddend op te wachten.

'Paulus, Paulus,' kraste Salomo met zijn harde ravenstem, 'wat puf jij! Ik hoorde je van ver al aankomen. Net een stoomtreintje. Of je wordt te dik of je loopt te hard.'

'Ik weet het, Salomo,' gaf Paulus toe. 'En je hebt groot gelijk. Maar ik ga er wat aan doen. Ik heb juist besloten om meer te gaan eten.'

bijzonder aardige attentie is dat. Ik heb nog nooit zulk prachtig beslag gezien. En lekker ruiken dat het doet! Ruik eens even, Salomo.'

Salomo rook en zei: 'Hm.'

'Dat wordt een kostelijke smulpartij,' riep Paulus verheugd.

'Nee,' sprak Salomo met grote nadruk.

Paulus, die de koekenpan al te voorschijn had gehaald en op weg was naar zijn fornuisje, bleef midden in zijn kamertje stilstaan en staarde Salomo verwonderd aan.

'Zeij je nee?' vroeg hij.

'Ja,' kraste Salomo. 'Ik zei nee.'

'Nou nog mooier,' zei Paulus. 'Je wilt toch niet beweren dat ik van dat heerlijke beslag geen pannenkoeken mag bakken?'

'Dat mag je gerust doen,' antwoordde Salomo. 'Als je maar niet zo onverstandig bent om ze zelf op te eten.'

Paulus zette de koekenpan met een klap op tafel en zei: 'Asjemenou!'

Toen wreef hij verwoed over zijn knopneus en keek teleurgesteld naar het mooie beslag. Maar hij begon nu ook vermoedens te krijgen.

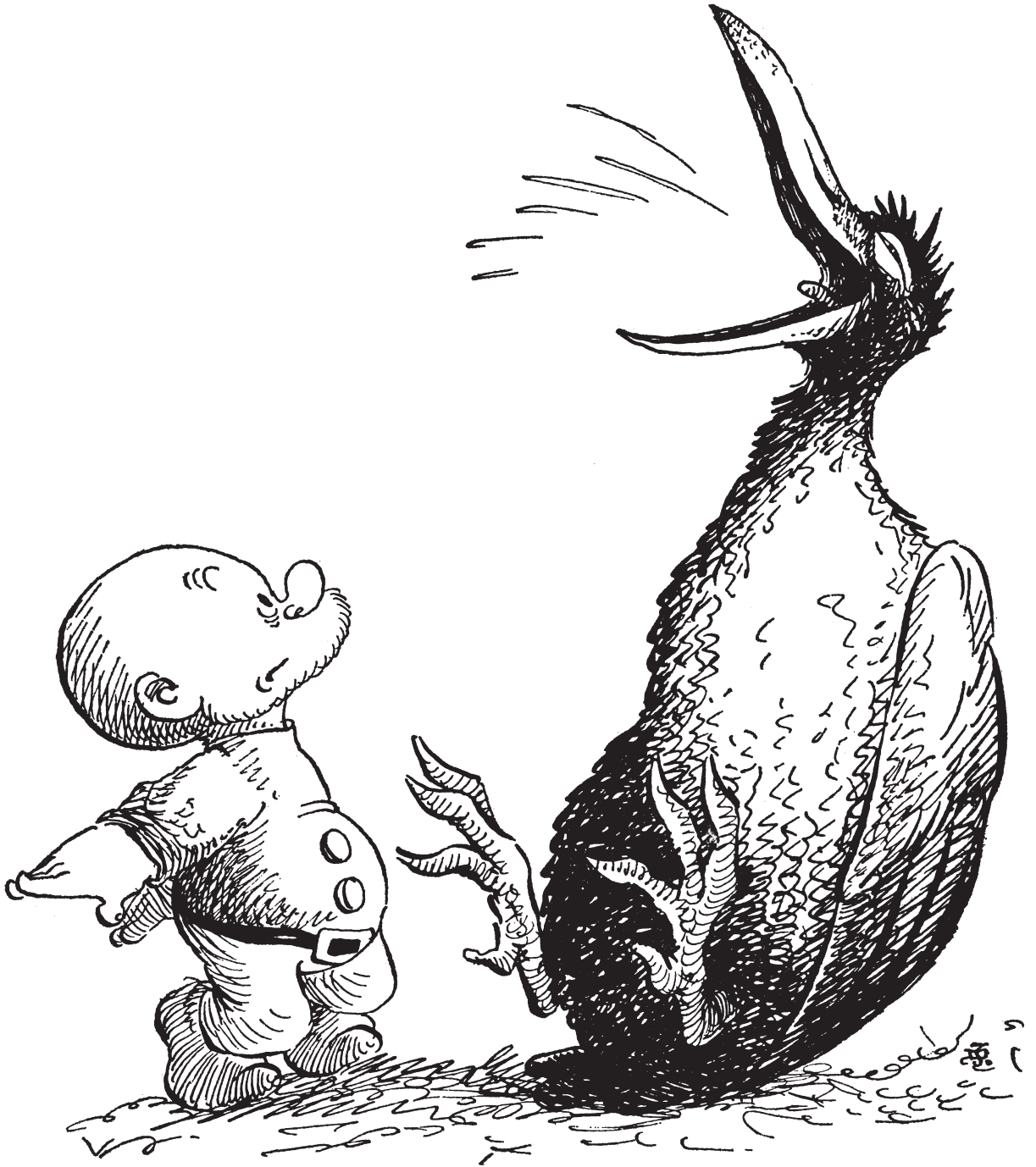
'Wat jammer,' mompelde hij. 'Wie denk je dat het hier heeft gebracht?'

'Niet een van jouw vrienden,' sprak Salomo. 'Dat zijn allemaal dieren en dierenpoten kunnen zulk beslag niet maken.'

'Gelijk heb je,' beaamde Paulus. 'Dat ik daar niet meteen aan dacht. Dus jij vermoedt...?'

'Heksenhanden kunnen het wel,' zei Salomo droogjes. 'Wees nou maar blij dat ik toevallig mee naar binnen ging en dat ik mijn uitermate slimme ravenhersens zo goed bij elkaar heb.'

Paulus knikte, maar hij aarzelde nog steeds. 'Misschien steekt er niets achter, Salomo.'

HOOFDSTUK TWEE – **Op visite bij Eucalypta**

Eucalypta hoorde ze naderen. Ze zat meteen rechtop in haar stoel en wreef zich vergenoegd in de handen.

‘Daar komt iemand me vertellen dat het pannenkoekenplannetje geslaagd is,’ grinnikte ze. ‘Gefeliciteerd, Eucalypta! Ditmaal heb je...’

BOEMS!!!

Met een daverende slag vloog de deur open, want de koekenpan was er eerder dan Paulus voorzien had. De twee bezoekers vielen allebei over de drempel en bommelden met veel lawaai naar binnen.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Paulus. ‘Ik vergat te kloppen.’

‘Dag Eucalypta,’ kraste Salomo.

Het duurde geruime tijd voor Eucalypta in staat was iets te zeggen. Ze zat niet meer in haar stoel, want van pure schrik was ze daar bovenop gesprongen. En omdat het een schommelstoel was, schommelde de heks nu gevaarlijk heen en weer, stijf rechtop als een zoutpilaar, terwijl ze met beide handen haar rok stijf om haar knieën klemde.

‘Zo meteen valt ze,’ waarschuwde Salomo.

Dat deed Eucalypta toen ook en ze kwam precies naast de koekenpan terecht, waarin de fraaie pannenkoek lag. Van die pannenkoek schrok ze blijkbaar nog heviger dan van de stormachtige binnenkomst van haar gasten. Ze keek er naar met wijd opengesperde ogen en vond met moeite eindelijk haar stem terug.

‘Wat is dat?’ fluisterde ze hees.

Jean
Duvet

Jean
Dulac.

HOOFDSTUK DRIE - **Paulus heeft de wipperd**

Lange tijd volgde Oehoeboeroe de fladderende papieren met aandacht en vond dat het net vleermuizen waren, fladderende witte vleermuizen. En toen vond hij opeens ook dat het helendal zeer buitengemeen noodzakelijk was om Paulus te vertellen wat er gebeurde in het heksenhutje. Omzichtig deed hij tien stappen achteruit, sloeg geruisloos zijn vleugels uit en vloog op topsnelheid naar de kabouterboom.

Paulus zat nietsvermoedend zijn pijpje te roken op een bankje voor zijn boom toen Oehoeboeroe zo maar opeens uit de hemel kwam vallen en een aantal sprongen moest maken om zijn geweldige vaart af te remmen. Daarbij riep hij zo hard hij kon: 'PAULUS!' met het gevolg dat Paulus bijna zijn pijpje inslikte van de schrik.

'Je komt ook altijd zo onverwachts uit het niets te voorschijn, Oehoeboeroe,' zei Paulus. 'Waarom maken uilen niet wat meer lawaai, zodat je ze behoorlijk kunt horen aankomen?'

'Omdat uilen dan niet in staat zouden zijn om heksen te bespieden,' was het antwoord.

'O,' zei Paulus en hij was er even stil van. 'Is het weer zo ver?'

'Nogal wel zo tamelijk,' sprak Oehoeboeroe en toen gaf hij een kort verslag van de vleermuisachtige fladderpapieren.

'Wat het allemaal te betekenen heeft weet ik niet,' besloot Oehoeboeroe nogal somber.

'Misschien dat jij er meer van begrijpt?'

'Dat zou ik denken!' riep Paulus. 'Eucalypta bereidt een wraakoefening voor.'

'Oei,' schrok Oehoeboeroe. 'Op jou?'

‘Waarom kijk jij zo beteuterd?’ vroeg Paulus, die al bang was voor ziekte of iets dergelijks. ‘Het komt door al die nestkastjes,’ sprak Salomo somber, ‘overal hangen nestkastjes, alle vogels gaan trouwen en nestelen en eieren leggen. Alleen ik... hm... ik alleen... hm... ben alleen.’

Paulus knikte en mompelde: ‘Dus niet ziek, maar wel iets dergelijks.’

‘Wat zei je?’ vroeg Salomo.

‘O niets,’ zei Paulus, ‘ik stond alleen maar te denken. Ben jij niet al wat te oud om nog te trouwen, Salomo?’

‘Nooit,’ zei Salomo, ‘een raaf is net zo oud als hij zich voelt en ik voel me vandaag erg jong.’

‘O,’ zei Paulus, ‘maar waarom ga je dan geen nest bouwen?’

‘Dat doe ik niet,’ deed Salomo mee, ‘ik wil een nestkastje, maar niemand maakt een nestkastje voor mij.’

‘Maar Salomo,’ zei Paulus toen en hij had moeite om zijn lachen in te houden, ‘jij bent toch veel te groot voor een nestkastje? En bovendien maken raven altijd zelf nesten, dat weet ik zeker.’

‘Ik niet,’ zei Salomo koppig, ‘ik wil een nestkastje.’

Paulus streek eens over zijn bolletje, kriebelde in zijn baardje, knipoogde naar de kant waar Salomo niet zat en zei tenslotte: ‘Tja, als het er zo met je voor staat, dan zal ik een nestkastje voor je moeten maken.’

‘Meen je dat heus?’ riep Salomo en hij deed net of hij daar helemaal niet op gerekend had. Paulus begon meteen met grote planken te sjouwen, want dit zou natuurlijk een omvangrijke nestkast worden.

‘Hoe groot moet het vlieggat worden, Salomo? Zo iets?’

Met krijt tekende Paulus een cirkel op de planken.

‘O nee,’ zei Salomo na een kleine vergelijking, ‘daar kan ik onmogelijk doorheen.’

‘Dan zal ik het nog groter maken,’ zuchtte Paulus, ‘heb je al een ravenvrouwtje op het oog?’

‘Nee,’ sprak Salomo, ‘nog niet. Maar als ik eenmaal een nestkast heb, komt dat ravenvrouwtje vanzelf wel.’